

זהו הפיתרון: חלוקת ירושלים לשכונות אוטונומיות

מדוי בנים

לכבוש שכונות נוספות, ועכשיו גם את מרכז העיר.

כאשר מתעוררים החילוניים, במאגר חר, כדי להגן על עירם, באים אותם ילדים טובים, הטדיבונים, כדי לשים קץ להתעוררות, לפנות את החילוניים משידה הקרב ולהשאיר אותו בירי החרדים.

אם לפעול על-פי ההיגיון האמיתי הטמון בדיברי נשיא-המדינה, הרי שיש פיתרון פשוט לירושלים.

יש בעיר שלוש אוכלוסיות שונות, ולכל אחת מהן אורחות-חיים משלה. אורחות-חיים אלה אינם ניתנים למזיגה. הם סותרים זה את זה.

אם רוצים שכל אדם וכל ציבור באי מונתו יחיה, הרי הפיתרון ההוגן הוא חד-לוקה, מימשל-עצמאי.

ערים רבות אחרות בעולם מחולקות לשכונות אוטונומיות. לכל שכונה יש עירייה משלה, הקרבת, על-פי דעת הרוב בשכונה, את אורח-חיה. כך זה בלונדון. כך זה בפאריס. כך זה במקומות רבים אחרים.

מדוע לא בירושלים? תחולקנה העיר לשכונות. מטבע הדברים, יהיו בה אז שכונות יהודיות-חילוניות, שכונות יהודיות-חרדיות ושיכונות ערביות.

בשכונות החרדיות לא יוקרנו סרטי-קולנוע בליל-שבת. חס ולילה. בשכונות החילוניות הם יוקרנו, כאוות נפשם של התושבים. השכונות הערביות ינהלו את עצמן.

מעל לכולן תהיה עיריית-על, ושם יוכל טרי להמשיך למלוך.

זה פיתרון סביר. יש בו פיתרון לכמה מבעיות העיר, ולא רק בתחום היחסים שבין החילוניים והדתיים. גם בתחום היחסים שבין היהודים והערבים, נושא המעון גם הוא חומר-נמני, שיתפוצץ באחד הימים, אם לא ייווצר עד אז מצב חדש.

ל זה לא יוכרע במישור העירוני. הוא יוכרע במישור הפוליטי הארצי.

במישור הזה פועל אותו הכלל עצמו: מיעוט תוקפני משליט את דיעותיו על הרוב הדומם — כל עוד הרוב דומם.

הדבר בולט במיוחד בעידן האחרות-הלאומית, כאשר התיים אינם מהווים לשון-המאזניים כפר על. לפי שעה אין קולותיהם דרושים לתיפקוד הממשלה. ובכל זאת הם שולטים.

מדוע מפני שהם פעילים, כוחם מגובש ומגויס, קולם נשמע.

ואילו קולו של הרוב החילוני במדינה אינו נשמע כלל. חוץ מכמה גורמי-שוליים, חסרי כוח פוליטי, אין למתנה החילוני מכשירי-פעולה.

במצב כזה, פועל ההיגיון פוליטי פשוט ביותר: כדאי לפייס את המיעוט, ולצבץ על הרוב.

אם ניתן למיעוט מה שהוא רוצה, על חשבון הרוב, הכל מאושרים: הוא החרדי ישבע לכמה שבועות, ואילו הכבש החילוני אף לא יגע. לא איכפת לו.

ההיגיון הזה ישתנה בדין, אם הציבור החיילוני יתארגן בהמוניו, ויקים קבוצת-לחץ שתתאים לגורלו ולעוצמתו הפוטנציאלית.

כאשר כל אחד משני הגושים הגרדי לים יצטרך לקחת בחשבון שהוא יאבד את קולותיהם של המוני בוחרים חילוניים אם ייכנע למיעוט החרדי — המצב יהיה שונה.

וזהו התורה כולה על רגל אחת.

ל התפיסות לא אם התפיסות פירושה כניעה לחרדים.

ההשיטה יד? לא אם הצד החרדי יתן סוס את היד כדי להפיל את הצד החילוני ארצה.

שולחן עגול? לא כאשר המיעוט החרדי טוען כי הוא פועל על-פי צו אלוהי, העומד מעל לרצונו של הרוב. כי אז כל הידברות היא חריסטית, וכל פשרה תבוא על חשבון הרוב החילוני.

סטאטוס קוו? לא עם הסטאטוס-קוו בולם רק את הרוב החילוני, ואילו החרדים מתייחסים אליו כאל חומה, שאם שר להגיח מאחוריה שוב ושוב כדי להיטיל אימה ופחד על הרוב שמסביבם.

בירושלים התעורר הרוב, סוף-סוף. הוא יכול להתעורר גם בשאר חלקי-הארץ.

אלינא נניח לאיש להרדימו שוב!

הוא פוזל לעבר טדי קולק. הוא למד כבר בנגילדים (החילוני) איך עושים קריירה.

הכל אוהבים את ילד-טוב-ירושלים. נתנים לו כותרות בעיתונות, הופעה על המירקע, פיתחון פה ברדיו. מפני שהוא כליכך טוב.

וכך אומר לנו ילד-טוב-ירושלים: החרדים והחילוניים צריכים להבין זה את זה. הם צריכים לדבר זה עם זה. הם צריכים להושיט יד זה לזה. מתי? כאשר החילוניים מתעוררים.

כאשר הם משיבים מילחמה שערה. כאן שר הם נזכרים שהם הרוב, שמותר להם לקבוע בעירם את הסדרים שהם חפצים בהם.

א ומרים שאין די רופאים-מרדמים במדינה. הם שובתים.

והנה יש לנו מרדמים בשפע. הם קוראים לעצמם „מישמרת צעירה“. חוץ

מהגיל הכרונולוגי, מה צעיר בהם? ואם זה צעיר, מה זה זקן? ואכן, הם פועלים על-ימי השראתו של פוליטיקאי, שאינו צעיר ביותר: טדי קר לך.

טדי קולק נחשב כראש-עירייה טוב. הכל מפייגים בשיכחו. הוא נטע גנים. הוא לא נתן להרוס בתים חשובים. הוא הרגיע את התושבים הערביים, אף שאין להם נחלה בניהול העיר.

אבל יש צד שני לתקופה של טדי המלך בירושלים: העיר הפכה גיהנום לחילוניים. הם נטשו אותה בהמוניהם. בהתאם לתפיסתו של אותו עסקן דתי, שיעץ השבוע נותרים לרדת לשפלה גם הם.

בתקופת כהונתו של טדי פשטו החרדים על העיר, שכונה אחרי שכונה, והפכוה לנחלתם. כשהם מגיחים משכונותיהם פעם אחר פעם כדי

ה בעיה היא שהרוב קובע במישור הרמוק רטי רק אם הוא פעיל, רק אם איכפת לו. וזה קורה לעיתים רחוקות מאוד.

בדמוקרטיה, כמו בדיקטטורה, שולט המיעוט. השוני הוא רק בשיטה.

כאשר מיעוט קנאי יוצא לקרב, מאוחד ומגור בש, חרור להט, — הרי הוא יגבר תמיד על רוב אישי, שאנו, ררום, „הרוב השקט“ המפורסם.

„הרוב השקט“ אינו שווה מאומה, כל עוד הוא שקט, אם מולו עומד מיעוט קולני ותוקפני, ויהיה קטן ככל שיהיה.

נשיא-המדינה אמר פסוק מזור. כשם שלא יעלה על הדעת למכור אלכוהול בשכונה של מוסלמים, אמר, כך לא יעלה על הדעת להקרין סרטים בשכונות בירושלים.

הפסוק הזה מזור מפני שחציו הראשון אינו מתקשר עם חציו השני.

אדם הגון מתחשב בריגשות-הזולת. הוא לא יציע אלכוהול למוסלמי ארוק. הוא לא יכנס למיסגד כשהוא נועל נעליים, או לכנסיה בכיסוי ראש.

זה ברור. אבל לא זה הרבר שאמר הנשיא.

הוא לא אמר: „כשם שלא יעלה על הדעת למכור אלכוהול בשכונה של מוסלמים, כן לא יעלה על הדעת להקרין סרטים בשכונות בשיכונות של יהודים ארוקים.“

אילו אמר כן, היינו מוחאים לו כף. בהחלט. אסור לפתוח בית-קולנוע בלב מאה-שערים.

אבל הקרב אינו גועש סביב קולנוע במאה-שערים. הקרב נמוש על זכותו של הציבור החילוני לחזות בהצגת-קולינוע בלב השכונות החילוניות.

פסוקו של הנשיא הוא פשוט NON SEQUITUR — דבר שאינו נובע מדבר.

אלא אם כן ביקש הנשיא למעון כי כל ירושלים כולה היא שכונה חרדית, שאין בה מקום ליהודים חילוניים.

ה נשיא לא אמר זאת. אבל היה מי שאמר זאת במפורש. אחד ממנהיגי הציבור החרדי שהרי פיע בטלוויזיה.

הוא אמר בפשטות: מי שרוצה לחיות חיים חילוניים, אל יישאר בירושלים. שינוד מערכה. כדאי לחשוב על רעיון זה פעמיים, כדי לעמוד על מלוא החוצפה הטמונה בו.

עדיין יש בירושלים רוב חילוני. הרוב קובע את דרכי-המקום.

לא קם מנהיג חילוני שיאמר: ירושלים היא שלנו. ירושלים תהיה חילונית. מי שאינו מוכן לחיות בירושלים חילונית, שיארוז את פקלאותיו וינודו, כרוב כבוד, לכניברק.

ומדוע לא בעצמם?

א יאפשר להפריד בין הקרב על ירושלים ובין הקרב על המדינה כולה.

מה שקורה היום בירושלים, יקרה מחר בכל המדינה.

אם ייכנעו החילוניים בירושלים, הם ייכנעו מחר גם בתל-אביב וחיפה.

הטענה שירושלים היא משהו מיוחד, משהו שהשכינה גרה בו, משהו קדוש שחלים עליו כללים מיוחדים — טענה זו מופרכת מיסודה.

היא בולשיטי. שהרי מי שמקבל טענה זו, מקבל מראש את התנחה שיש דבר כזה כמו שכינה, שההיסטוריה של עמי-ישראל היא היסטוריה רתית, שרוד המלך היה קנאי חרדי, שהיבסי לבש שטריימל וקאפוטה.

ולא היא. רוד המלך היה נואף זקן, ובכלל טיפוס מפוקפק מכל הבחינות. הוא לא היה קנאי דתי. הוא הקים את בירתו בירושלים היבוסית, שנשארה יבוסית גם כימיו, מפני שרצה לברוח קצת מאחיו הישראלים.

מאז היו לירושלים עליות וירידות, תהפכות וכיבושים, היסטוריה מגוונת של כמה אלפי שנים.

היא עיר נהדרת, יפהפיה, מרתקת. פסיפס של תרבויות ודתות.

להפוך אותה עבשיו לעיר חרדית, עיר של שטריימלים פולניים, עיר של יודיש וציציות — הרי זה פשע כלפי ירושלים.

א פשר להילחם בחרדים. השבועות האחרונים הוכיחו זאת.

כמו שאמר בנימין זאב הרצל, חילוני, אתי-איסט, שהציע לכלוא את הרבנים בבתי-הכנסת: „אם תרצו, אין זו אגדה.“

הרצון הוא הקובע.

של הרוב החילוני, בירושלים כמו בכל

